

Sygnatura akt IV U 171/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 14-11-2018 r.

Sąd Rejonowy w Koninie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Jarosław Konowski

Protokolant: sekretarz sądowy Emilia Dzwoniarska

po rozpoznaniu w dniu 14-11-2018 r. w Koninie

odwołania J. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

znak (...) - (...) z dnia 08.06.2018 r.

w sprawie J. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o zasiłek chorobowy i zwrot nienależnie pobranego zasiłku

1. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. z dnia 8.06.2018 r. (...)w ten sposób, że uznaje, iż odwołującemu J. T. przysługuje prawo do zasiłku chorobowego za okres 1.07.2017 r. do 27.09.2017 r i nie jest zobowiązany do zwrotu pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego w kwocie 8.181,77 zł (słownie: osiem tysięcy sto osiemdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt siedem groszy) za okres od 1.07.2017 r. do 27.09.2017 r.;
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. na rzecz odwołującego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jarosław Konowski

Sygn. akt IV U 171/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 08.06.2018r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych orzekł o odmowie prawa do zasiłku chorobowego od 1.07.2017r. do 27.09.2017r. z uwagi na prawo do emerytury oraz zobowiązał odwołującego J. T. do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego w kwocie 8 181,77 zł od 1.07.2017r. do 27.09.2017r. .

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie ubezpieczenia chorobowego , jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego , jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury. Odwołujący był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. do 30.06.2017r. - od 30.03.2017r. był niezdolny do pracy z powodu choroby i otrzymywał w tym czasie od wynagrodzenie a następnie zasiłek chorobowy. Po ustaniu zatrudnienia zasiłek chorobowy wypłacał odwołującemu ZUS w okresie od 01.07.2017r. do 27.09.2017r. W piśmie z dnia 12.07.2017r. organ rentowy poinformował odwołującego , że w przypadku przyznania prawa do emerytury zasiłek

chorobowy od 01.07.2017r. będzie podlegał zwrotowi. Od 10.12.2016r. odwołujący ma przyznane prawo do emerytury , tj. od daty określonej w wyroku Sądu . Wypłata emerytury została podjęta z dniem 01.07.2017r. , zatem odwołujący nie ma prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia od 01.07.2017r. do 27.09.2017r.

Strona odwołująca w ustawowym trybie i terminie wniosła odwołanie od powyższej decyzji zarzucając jej naruszenie prawa materialnego tj. art. 66 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku – o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w zw. z art. 84 ust.9 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sprawie i zobowiązanie odwołującego do zwrotu pobranych świadczeń w braku podstaw ku temu.

Z uwagi na powyższe wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w części zobowiązującej ubezpieczonego do zwrotu pobranego świadczenia za okres od dnia 01.07.2017r. do 27.09.2017r. i zasądzenie od ZUS na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Odwołujący wywodził , iż wyrokiem z dnia 30 stycznia 2018r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Koninie , poprzez przyznaje mu prawa do emerytury za okres od 10 grudnia 2016r. W okresie od 01.07.2017r. do 27.09.2017r. , w związku z brakiem ustalonego prawa do emerytury odwołujący pobierał zasiłek chorobowy w łącznej kwocie 8 181,77 zł, do którego zwrotu został zobowiązany skarżoną decyzją. Odwołujący wskazał, iż w czasie trwania postępowania sądowego o przyznanie prawa do emerytury - pobrane świadczenie chorobowe było jedynym jego źródłem utrzymania Ubezpieczony zakwestionował podstawę żądania zwrotu zasiłku wskazując , iż art. 66 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku – o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa dotyczy świadczeń pobranych nienależnie z winy ubezpieczonego lub wskutek okoliczności , o których mowa w art. 15-17 i art. 6 i 7 ustawy , natomiast w przypadku odwołujący nie można mówić o jakiegokolwiek jego winie w wypłacie zasiłku chorobowego. W ocenie odwołującego obowiązek zwrotu nienależnych świadczeń określony w art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych realizuje się w 3 przypadkach , a mianowicie:

- gdy organ rentowy wydał prawidłową decyzję , pouczając ubezpieczonego o okolicznościach powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń , albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części ; okoliczności te wystąpiły , o czym ubezpieczony organu nie powiadomił , a następnie wypłacone mu świadczenie pobrał
- gdy decyzje wydano prawidłowo , ubezpieczony był pouczony i powiadomił ZUS o wystąpieniu okoliczności wpływających na jego prawo do świadczeń , a mimo to świadczenie było mu (omyłkowo) nadal wypłacane ,
- gdy decyzja przyznająca świadczenie lub sam jego wymiar były wynikiem błędu organu rentowego zawinionego przez rencistę.

Odwołujący stanął na stanowisku, iż sytuacja taka nie miała miejsca w sprawie , bowiem w dacie wydania decyzji zasiłkowej i pobierania świadczenia – odwołujący nie znał wyniku sprawy o przyznanie prawa do świadczeń emerytalnych.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. Pozwany organ rentowy podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko uzasadnione w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w K. w okresie od 20.02.1980 r. do 30.06.2017r.

W 2017 r. odwołujący w sposób nieprzerwany był niezdolny do świadczenia pracy z powodu choroby w okresie od 30.03.2017r. do 30.06.2017r. i z tego powodu zakład pracy wypłacał mu wynagrodzenie za czas choroby od 30.03.2017r. do 12.04.2017r. i zasiłek chorobowy od 13.04.2017r. do 30.06.2017 r. Po ustaniu zatrudnienia zasiłek chorobowy wypłacany był ubezpieczonemu bezpośrednio przez ZUS w okresie od 01.07.2017r. 27.09.2017r.

W dniu 23.08.2017r. odwołujący złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

W orzeczeniu Lekarza Orzecznik ZUS nr (...) z dnia 23.11.2017r. ustalono, iż odwołujący jest trwale częściowo niezdolny do pracy .

Decyzją z dnia 04.01.2018r. znak : (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał odwołującemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 28.09.2017r., tj. od zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego.

W dniu 14.11.2016r. pracodawca odwołującego - Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w K. - złożył do ZUS wniosek o emeryturę dla odwołującego z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

W piśmie z dnia 12.07.2017 r. organ rentowy poinformował odwołującego , iż w przypadku przyznania prawa do emerytury zasiłek chorobowy od 01.07.2017r. podlegał będzie zwrotowi. Pismo to wysłano do odwołującego listem zwykłym, a odwołujący z uwagi na swój stan zdrowia nie pamięta czy otrzymał pismo o takiej treści.

Decyzją z dnia 08.12.2016r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił odwołującemu prawa do emerytury kwestionując osiągnięcie na dzień 01.01.1999r. wymaganego 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego stażu pracy .

Wyrokiem z dnia 10 marca 2017r. , wydanym w sprawie sygn. akt III U 61/17 , Sąd Okręgowy w Koninie oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji ZUS z dnia 08.12.2016r.

Na skutek wniesionej apelacji Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 30 stycznia 2018r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Koninie oraz poprzedzając go decyzję i przyznał odwołującemu J. T. prawo do emerytury od dnia 10 grudnia 2016r.

Decyzją z dnia 29.03.2018r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał odwołującemu prawo do emerytury od dnia 10.12.2016r. , tj. od daty określonej w wyroku sądu i podjął wypłatę emerytury od 01.07.2017r. , tj. od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym ustało zatrudnienie. Organ rentowy obecnie wypłaca na rzecz odwołującego emeryturę w ustalonej wysokości , odwołujący uzyskał również stosowne wyrównanie .

Powyższy stan faktyczny, który nie był sporny między stronami, Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i w aktach ZUS oraz z dokumentów w aktach Sądu Okręgowego w Koninie sygn. akt III U 61/17 , nadto na podstawie zeznań odwołującego.

Zeznania odwołującego oceniono jako wiarygodne, gdyż były logiczne i korespondowały z dokumentami, z których przeprowadzono dowód w sprawie. Sąd dał wiarę odwołującemu , co do przedstawionych przez niego okoliczności w jakich otrzymał zasiłek chorobowy po ustaniu zatrudnienia oraz jego starań o uzyskanie emerytury i renty chorobowej , nadto stanu zdrowia odwołującego.

Dokumenty, na podstawie których ustalono stan faktyczny Sąd uznał za całkowicie wiarygodne, bowiem autentyczności i prawdziwości treści w nich zawartych nie kwestionowały strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się zasadne.

Na gruncie niniejszej sprawy bezspornym pomiędzy stronami jest, iż po ustaniu z dniem 30.06.2017r. stosunku pracy i wobec nie ustąpienia niezdolność do pracy spowodowanej chorobą , odwołujący pobrał w okresie od 01.07.2017r.

do 27.09.2017r. zasiłek chorobowy w łącznej kwocie 8 181,77 zł wypłacany przez ZUS, by następnie uzyskać od dnia 28.09.2017r. prawo do renty z tytułu trwałej częściowej niezdolności do pracy a końcowo uzyskać prawo do emerytury wobec zapadnięcia korzystnego dla odwołującego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30 stycznia 2018r. przyznającego mu prawo do emerytury od dnia 10 grudnia 2016r. W wyniku realizacji orzeczenia Sądu ZUS przyznał odwołującemu prawo do emerytury od daty określonej w wyroku, podejmując jej wypłatę od 01.07.2017r. Tym samym odwołujący uzyskał za okres od 01.07.2017r. do 27.09.2017r. świadczenia z ubezpieczenia społecznego z tytułu zasiłku chorobowego jak i emerytury.

Z art. 13 ust.1 pkt.1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j.Dz.U.2017.1368) jednoznacznie wynika, iż zasiłek chorobowy nie przysługuje osobie, która ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy. Natomiast zgodnie za art. 66 wymienianej ustawy wypłatę zasiłku wstrzymuje się, jeżeli prawo do zasiłku ustało albo okaże się, że prawo takie w ogóle nie istniało. Jeżeli świadczenie zostało pobrane nienależnie z winy ubezpieczonego lub wskutek okoliczności, o których mowa w art. 15-17 i art. 59 ust. 6 i 7, wypłacone kwoty podlegają potrąceniu z należnych ubezpieczonemu zasiłków bieżących oraz z innych świadczeń z ubezpieczeń społecznych lub ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w sprawie zwrotu bezpodstawnie pobranych zasiłków stanowi tytuł wykonawczy w postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Na gruncie niniejszej sprawy odwołujący w okresie otrzymywania zasiłku chorobowego nie miał ustalonego prawa do emerytury, stan ten uległ zmianie dopiero po wydaniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu. Spór sprowadza się zatem do ustalenia czy mimo, iż w okresie pobierania zasiłku chorobowego odwołujący nie miał orzeczonego prawa do emerytury, ZUS słusznie zobowiązał odwołującego do zwrotu wypłaconego i pobranego przez niego świadczenia w kwocie 8 181,77 zł i czy podstawą prawną dla żądania zwrotu świadczenia na rzecz ZUS mógł być art. 66 ustawy zasiłkowej. Odpowiadając na drugą ze spornych kwestii spornych należy wskazać, iż jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy w Toruniu w wyroku z dnia 27 kwietnia 2018 r. (IV Ua 13/18, LEX nr 2486704) „powołany przepis (art. 66 ust. 2 ustawy zasiłkowej) nie stanowi regulacji szczególnej w stosunku do art. 84 ustawy systemowej, w tym zwłaszcza nie stanowi przepisu szczególnego w stosunku do art. 84 ust. 2 tej ustawy. Ustawę o systemie ubezpieczeń społecznych stosuje się do wszystkich ubezpieczeń społecznych, w tym m.in. do ubezpieczenia w razie choroby i macierzyństwa (art. 1 pkt 3 ustawy systemowej)”. W ocenie Sądu na gruncie niniejszej sprawy co do kwestii zwrotu ewentualnie nienależnego świadczenia miał zastosowanie z art. 84 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, albowiem art. 66 ust. 2 ustawy zasiłkowej wskazuje jedynie na sposoby egzekucji nienależnego świadczenia, jednak jeśli chodzi o samą definicję tego, co ustawodawca uznaje za nienależne świadczenie należy sięgnąć do regulacji z art. 84 ustawy systemowej.

W art. 84 ust.1 wskazano, iż osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego. Przepis art. 84 ust. 2 powołanej ustawy stanowi, że za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania (pkt.1) oraz świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia (pkt.2), przy czym pkt.2 w sposób oczywisty nie ma zastosowania na gruncie niniejszej sprawy.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 grudnia 2009 r. (I UK 174/09, Legalis Numer 303893) wskazał, iż podstawowymi warunkami uznania, że wypłacone świadczenie podlega zwrotowi w myśl art. 84 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.) są, po pierwsze, brak prawa do świadczenia, po drugie, świadomość tego osoby przyjmującej to świadczenie, płynąca ze stosownego pouczenia. Obie te przesłanki wystąpić muszą w trakcie pobierania świadczenia, a nie po zaprzestaniu jego wypłaty. Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela przedstawiony pogląd Sądu Najwyższego.

Odwołujący w okresie przyznania jak i pobierania zasiłku chorobowego nie miał ustalonego prawa emerytury, nadto nie został stosownie pouczony o skutkach pobierania potencjalnie nienależnego świadczenia, gdyż znajdujący się w aktach ZUS wnioski o emeryturę w którego treści znajduje się stosowne pouczenie, w jego imieniu złożył pracodawca, zaś skierowane do odwołującego pismo z dnia 12.07.2017r., w którym ZUS poinformowano go, że w przypadku przyznania prawa do emerytury zasiłek chorobowy od 01.07.2017r. podlegał będzie zwrotowi, nie spełniało kryteriów niezbędnych do uznania go za skuteczne pouczenie. Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 21.03.2017r. (sygn. III AUa 1856/16) pouczenie takie „(...) musi być należyte, czyli wyczerpująco i wyraźnie wskazujące okoliczności, w jakich dochodzi do nienależnego pobrania świadczenia, dokonane w taki sposób, aby było zrozumiałe dla osoby, do której jest skierowane. Pouczenie nie może być abstrakcyjne, obciążone brakiem konkretności, a w szczególności nie może odnosić się do wszystkich hipotetycznych okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń.” Dodatkowo należy zauważyć, że brak jest dowodów aby odwołujący został zapoznany z treścią tego pisma, albowiem brak jest dowodu jego doręczenia, a odwołujący nie pamiętał, aby je otrzymał.

Ponadto nawet uznając, iż pismem z dnia 12.07.2017r. odwołujący został pouczony o konieczności zwrotu nienależnie pobranego świadczenia, to w dacie jego dokonania było ono w istocie bezprzedmiotowe, gdyż odnosiło się do ewentualnej sytuacji przyszłej (przyznanie emerytury), a w takiej sytuacji pouczenie mogło się niejako uaktywnić dopiero w chwili, gdy ubezpieczony dowiedział się, że przysługuje mu prawo do emerytury (tak Sąd Okręgowy w Toruniu w przytoczonym wyroku z dnia 27 kwietnia 2018 r.), tj. na gruncie niniejszej sprawy od dnia 30.01.2018r., kiedy Sąd Apelacyjny w Poznaniu przyznał odwołującemu prawo do emerytury.

Z ustalonego stanu faktycznego odwołujący w momencie pobierania zasiłku chorobowego za okres od 1.07.2017 r. do 27.09.2017 r. nie miał świadomości, że przysługuje mu emerytura, prawo do owej emerytury bowiem zostało mu przyznane dopiero wyrokiem sądowym z 30.01.2018 r. W wyroku tym prawo do emerytury zostało odwołującemu się przyznane wstecz, aż od dnia 10.12.2016 r., jednak niewątpliwie świadomość o przyznaniu tego prawa pojawiła się po stronie odwołującego się dopiero z chwilą uprawomocnienia się tego orzeczenia. Tym samym należy więc uznać, że w chwili pobierania zakwestionowanego zasiłku chorobowego nie miał świadomości o nienależnym charakterze tych świadczeń. W dacie przyznawania i wypłaty świadczenia chorobowego odwołujący nie mógł przewidzieć, że takie będzie rozstrzygnięcie sądu i że emerytura zostanie przyznana z datą wsteczną od 10.12.2016 r. co spowoduje, że wcześniej przyznany zasiłek będzie dochodzony przez ZUS jako świadczenie nienależne.

Ubezpieczony w trakcie pobierania zasiłku chorobowego miał do niego prawo, nie zachodziły bowiem okoliczności wskazane w art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej. W tym okresie bowiem ubezpieczony nie miał ustalonego prawa do emerytury a rentę z tytułu niezdolności do pracy uzyskał od dnia 28.09.2017 r. a więc już po upływie zasiłku chorobowego co do którego zapadła decyzja o uznaniu wypłaconego zasiłku za świadczenie nienależne. Dopiero wsteczne przyznanie emerytury wyrokiem sądu z dnia 30.01.2018 r., także za okres obejmujący pobieranie zasiłku spowodowało stan pobrania dwóch wykluczających się świadczeń.

W ocenie sądu o świadczeniu nienależnym i zastosowaniu art. 84 ust. 2 ustawy systemowej można byłoby mówić dopiero od chwili powzięcia przez odwołującego wiedzy o zaistnieniu zdarzenia skutkującego odpadnięciem co najmniej jednej z przesłanek prawa do danego świadczenia. Do tego czasu nie można traktować wypłaconego świadczenia jako „świadczenia wypłaconego mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczenia”. W przypadku odwołującego oznacza to, że dopiero od daty wydania orzeczenia przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu można byłoby twierdzić, że odwołujący był osobą nieuprawnioną do zasiłku chorobowego z uwagi na prawo do emerytury (zob. wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu z 27.04.2018 r.,).

Należy przy tym zauważyć, że podobne stanowisko znajduje odzwierciedlenie również w innych orzeczeniach sądów powszechnych (zob. np. wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z 13.07.2016 r., VI U 555/15, Lex nr 2102901, wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze, IV U 28/18, Lex nr 2520539).

Reasumując, w przedmiotowej sprawie odwołujący w okresie pobierania zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy z powodu choroby w okresie po ustaniu zatrudnienia nie miał ustalonego prawa do emerytury, a zatem

pobierany przez niego zasiłek chorobowy co do zasady nie spełniał kryteriów niezbędnych do uznania , iż miał on charakter nienależnego świadczenia , ponadto odwołujący nie został skutecznie pouczony o skutkach pobierania nienależnego świadczenia, a zatem nie można żądać od niego zwrotu zasiłku chorobowego w oparciu o art. 84 ust. 2 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych , natomiast żądanie takiego zwrotu w oparciu o art. 66 ustawy zasiłkowej nie miało zastosowania na gruncie niniejszej sprawy.

W związku z powyższym sąd w pkt. 1 wyroku zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. z dnia 8.06.2018 r. (...) w ten sposób, że uznał , iż odwołującemu J. T. przysługuje prawo do zasiłku chorobowego za okres 1.07.2017 r. do 27.09.2017 r i nie jest zobowiązany do zwrotu pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego w kwocie 8.181,77 zł (słownie: osiem tysięcy sto osiemdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt siedem groszy) za okres od 1.07.2017 r. do 27.09.2017 r.

W punkcie 2 wyroku sąd na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) - w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia odwołania - zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz odwołującego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jarosław Konowski